

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 8 lutego 2021 r. – Digi Távközlési és Szolgáltató Kft. / Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

(Sprawa C-77/21)

(2021/C 182/43)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Digi Távközlési és Szolgáltató Kft.

Druga strona postępowania: Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „ograniczenie celu” określone w art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem”) należy interpretować w ten sposób, że jest zgodne z tym pojęciem postępowanie polegające na tym, iż administrator przechowuje równoległe w innej bazie danych dane osobowe, które były zebrane i przechowywane w prawnie uzasadnionym ograniczonym celu, czy też przeciwnie, w przypadku równoległej bazy danych prawnie uzasadniony ograniczony cel zbierania danych już nie występuje?
- 2) W przypadku udzielenia na pierwsze pytanie prejudycjalne odpowiedzi, że równoległe przechowywanie danych samo w sobie jest niezgodne z zasadą „ograniczenia celu”, to czy z zasadą „ograniczenia przechowywania” określoną w art. 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia jest zgodne postępowanie polegające na tym, że administrator przechowuje równoległe w innej bazie danych dane osobowe, które były zebrane i przechowywane w prawnie uzasadnionym ograniczonym celu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, L 119, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 lutego 2021 r. – Airbnb Ireland UC, Airbnb Payments UK Ltd / Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-83/21)

(2021/C 182/44)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Airbnb Ireland UC, Airbnb Payments UK Ltd

Druga strona postępowania: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

- 1) Jak należy interpretować zawarte w dyrektywie (UE) 2015/1535 ⁽¹⁾ wyrażenia „przepisy techniczne” dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego i „zasada dotycząca usług” społeczeństwa informatycznego, w szczególności, czy wyrażenia te należy interpretować w ten sposób, że obejmują one również środki o charakterze podatkowym, które nie mają bezpośrednio na celu uregulowania konkretnej usługi społeczeństwa informacyjnego, lecz które w każdym razie wpływają na jej rzeczywiste wykonywanie w państwie członkowskim, w szczególności poprzez nałożenie na wszystkie podmioty świadczące usługi pośrednictwa w obrocie nieruchomości, w tym również na podmioty niemające siedziby, które świadczą swoje usługi przez Internet, dodatkowych obowiązków mających na celu zapewnienie skutecznego poboru podatków należnych od wynajmujących, takich jak:

- a) gromadzenie i późniejsze przekazanie organom podatkowym państwa członkowskiego danych dotyczących umów najmu krótkoterminowego zawartych w wyniku działalności pośrednika;
- b) pobranie u źródła części należnej na rzecz skarbu państwa od kwot wypłacanych wynajmującym przez najemców oraz późniejsze wpłacenie tych kwot na rzecz skarbu państwa?
- 2) Consiglio di stato zwraca się do Trybunału o wyjaśnienie:
- a) czy ustanowiona w art. 56 TFUE zasada swobody świadczenia usług oraz, w razie uznania, że mają one zastosowanie w niniejszej sprawie, analogiczne zasady wynikające z dyrektyw 2006/123/WE ⁽¹⁾ i 2000/31/WE ⁽²⁾ stoją na przeszkodzie środkowi krajowemu, który nakłada na pośredników w obrocie nieruchomościami prowadzących działalność we Włoszech, w tym również na podmioty niemające siedziby, które świadczą swoje usługi w Internecie, obowiązek gromadzenia danych dotyczących zawartych za ich pośrednictwem umów najmu krótkoterminowego, a następnie przekazywania tych danych organom podatkowym w celu poboru podatków bezpośrednich należnych od użytkowników usług?
- b) czy ustanowiona w art. 56 TFUE zasada swobody świadczenia usług oraz, w razie uznania, że mają one zastosowanie w niniejszej sprawie, analogiczne zasady wynikające z dyrektyw 2006/123/WE i 2000/31/WE stoją na przeszkodzie środkowi krajowemu, który nakłada na pośredników w obrocie nieruchomościami prowadzących działalność we Włoszech, w tym również na podmioty niemające siedziby, które świadczą swoje usługi w Internecie, uczestniczące na etapie dokonywania płatności z tytułu zawartych za ich pośrednictwem umów najmu krótkoterminowego, obowiązek potrącenia – dla celów poboru podatków bezpośrednich należnych od użytkowników usług – podatku u źródła z tytułu tych płatności i jego późniejszej wpłaty na rzecz skarbu państwa?
- c) w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania, czy ustanowiona w art. 56 TFUE zasada swobody świadczenia usług oraz, w razie uznania, że mają one zastosowanie w niniejszej sprawie, analogiczne zasady wynikające z dyrektyw 2006/123/WE i 2000/31/WE mogą być jednak ograniczone w sposób zgodny z prawem [Unii Europejskiej] przez środki krajowe takie jak opisane w lit. a) i b) powyżej, biorąc pod uwagę, że pobór podatków bezpośrednich należnych od użytkowników usług jest w przeciwnym razie bezskuteczny?
- d) czy ustanowiona w art. 56 TFUE zasada swobody świadczenia usług oraz, w razie uznania, że mają one zastosowanie w niniejszej sprawie, analogiczne zasady wynikające z dyrektyw 2006/123/WE i 2000/31/WE mogą zostać ograniczone w sposób zgodny z prawem [Unii Europejskiej] przez środek krajowy nakładający na niemających siedziby we Włoszech pośredników w obrocie nieruchomościami obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego zobowiązanego do wykonania w imieniu i na rachunek pośrednika niemającego siedziby we Włoszech środków krajowych opisanych w lit. b) powyżej ze względu na to, że pobór podatków bezpośrednich należnych od użytkowników usług jest w przeciwnym razie bezskuteczny?
- 3) Czy art. 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy jedna ze stron podnosi kwestię dotyczącą wykładni prawa [Unii Europejskiej] (pierwotnego lub wtórnego) wraz z precyzyjnym sformułowaniem treści pytania, sąd zachowuje jednak uprawnienie do sformułowania tego pytania w sposób niezależny, określając w sposób dyskrecyjny, zgodnie ze swoją najlepszą wiedzą i przekonaniem, odnośne przepisy prawa [Unii Europejskiej], przepisy krajowe, które są z nimi potencjalnie sprzeczne, oraz brzmienie pytania prejudycjalnego, pod warunkiem że nie wykracza to poza granice przedmiotu sporu, czy też sąd musi zaakceptować pytanie w brzmieniu sformułowanym przez stronę występującą z takim wnioskiem?

(1) Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 2015, L 241, s. 1).

(2) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

(3) Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).